

Idees

Aneu a votar!

Agustí Colomines

Servidor va néixer sota el franquisme i és d'aquella generació que va arribar a la transició amb la vintena d'anys ja fets. Sempre he cregut que és per això que em costa tant d'admetre que algú, per les raons que sigui, s'abstingui d'anar a votar. Per a mi, i per a molts altres anti-franquistes de totes les generacions,

anar a votar hauria de ser gairebé un deure. I encara ho hauria de ser més per als que diuen que són catalanistes.

Aquests dies detecto una desafecció preocupant entre els catalanistes que saben que no poden votar en contra del projecte de nou Estatut, perquè són conscients que el triomf del no portaria Catalunya al fracàs, però que al mateix temps no s'acaben de decidir a votar que sí. La solució, per tant, seria quedar-se a casa. Quin catalanista pot inhibir-se d'un referèndum sobre l'Estatut? Cap, llevat que sigui un irresponsable.

La Vanguardia del dia 14 de maig va publicar una estimació del resultat del referèndum del 18-J en la qual destacava, d'entrada, la baixa participació (un 51 %). És un fenomen preocupant, perquè les actituds d'indiferència –deixant de banda la no-participació militant– reflecteixen el descrèdit de la política i, per tant, un dèficit democràtic que tothom hauria de combatre. És que, en cas contrari, ja sabem on ens portaria els discurs de l'antipolítica.

Hi ha vida més enllà dels partits? És clar que sí, però que ningú no es pensi que una associació o una ONG és més representativa que un partit que es presenta a les eleccions i recull un grapat de vots. Les urnes donen més legitimitat als partits que les quotes d'uns quants socis. Unes són més universals que les altres. I això cal no oblidar-ho mai.

S'ha d'aconseguir que la gent vagi a votar el dia 18-J per salut democràtica i per patriotisme, si em permeten dir-ho així. Perquè, a la gent, li hem de fer entendre que si en la vida privada no s'inhibeix de vetllar pel destí dels seus fills, per quins set sous ha de fer-ho a l'hora de decidir cap a on ha d'anar el seu país? Potser el problema que tenim és que hi ha qui no s'adona del que està en joc. Irresponsabilitat o desídia? Aquesta és la qüestió.

En la mateixa enquesta que he citat abans, a la pregunta sobre quines repercussions tindria una victòria del no, un 46% de les persones enquestades responia que "tindria conseqüències negatives, però que no seria una catàstrofe" i un 35% "que gairebé no tindria conseqüències negatives per a Catalunya". Quina equivocació, redú! Si l'Estatut no s'aprova, no cal dubtar que estarem condemnats vint-i-cinc anys més a viure sota l'Estatut del 1979, que és evident que ja està desgastat.

L'única solució és que la gent vagi a votar i que, a més, ho faci afirmativament.

Crisi financera?

Ramon Tremosa

Segons Michael Mussa, que fou economista en cap de l'FMI durant deu anys, l'economia espanyola està a punt de patir una crisi financera, motivada per l'altíssim i creixent dèficit comercial. Ara acabem de saber que al gener i al febrer del 2006 el dèficit comercial ha crescut un 29% en relació amb els dos primers mesos del

2005, que ha fet augmentar el dèficit del conjunt de la balança per compte corrent (intercanvis amb l'exterior per transacció de mercaderies, serveis, rendes i transferències) en un 27%.

Si no fos per la pertinença a la zona euro, aquesta crisi financera ja s'hauria produït. Michael Mussa s'afegeix al conjunt d'economistes internacionals, com ara Olivier Blanchard del MIT, que fa una anàlisi inquietant de l'evolució del conjunt de l'economia espanyola, tot i les bones xifres de creixement econòmic en comparació amb la UE. Mussa descriu i parla d'una economia "sobreescafada", que perd competitivitat per causa de diferencial d'inflació i del creixent dèficit comercial. En aquest sentit, Mussa afirma que la moneda única està ajornant en el cas espanyol una crisi que serà inevitable a mitjà termini.

En un país normal amb un tipus de canvi flexible (determinat pel mercat de divises com a resultat de la lliure intersecció de la demanda i oferta de divises), un dèficit per compte corrent molt gran se sol corregir automàticament, a partir del moment en què els inversors internacionals comencen a reduir les entrades de capitals estrangers al país, que són les que financen el dèficit esmentat. Aquest fet acostuma a provocar una ràpida i intensa depreciació de la moneda, com també obliga el banc central del país en qüestió a augmentar els tipus d'interès. D'aquesta manera, la depreciació millora la balança comercial (augmenten les exportacions, minven les importacions i es redueix el dèficit comercial), mentre que la pujada de tipus d'interès frena el creixement econòmic intern (fet que també modera les importacions de productes estrangers).

D'ençà que es va entrar a l'euro ja no es disposa d'aquest mecanisme, perquè amb l'ingrés a la moneda única s'ha sacrificat la possibilitat de dur a terme una política monetària independent. Així, l'any 2005 es va tancar amb un dèficit per compte corrent espanyol de 70.000 milions d'euros, el segon més gran del món en termes absoluts després dels Estats Units, que tanta inquietud causa a l'FMI perquè el considera insostenible. Si s'expressa aquest dèficit en relació amb el PIB (la qual cosa permet fer comparacions internacionals), aquest va ser equivalent al 7,6% del PIB espanyol del 2005, mentre que als EUA no va superar l'any passat el 6,4%. En aquest sentit, les previsions de l'FMI situen el dèficit per compte corrent espanyol en un 8,1% l'any 2006 i en un 8,5% l'any 2007. L'OCDE, però, ha fet unes previsions que arriben al 10,5% del PIB a final d'aquest any. Cal estar atents, doncs, a aquest desequilibri exterior creixent que segons Mussa pot provocar una crisi financera.

www.ramontremosa.com